

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Judith de Rijke
Titel	Het vissekind
Jaar	1999
Uitvoering	

Copyright (C) 1999 by Judith de Rijke

HET VISSEKIND, een hoekig polderdrama

De ruimte bestaat uit twee verdiepingen, een doorsnede. De bovenste verdieping is van Lena, het heeft iets weg van een aquarium. Er is maar een klein raam. Het raam zit boven ooghoogte en er gaat een zuigende werking vanuit.

De benedenverdieping heeft veel ramen, toch ervaar je deze ruimte als gesloten. Twee slaapkamers grenzen aan de achterzijde van dit vertrek, de slaapkamers van Cor en Lea. In het midden van deze ruimte staat een viskom met goudvissen.

Het geheel heeft iets weg van een bouwval, een in onbruik geraakte fabriek.

Lea: Moeder van Lena. Ze draagt een onzichtbare pin in haar rug welke doorloopt tot in haar hals.

Cor: Broer van Lea. Hij heeft twee houten poten.

Anna: Zus van Cor en Lea, ze is zwanger. Ze heeft een horrelvoet.

Lena: Het kind. Ze praat gebrekkig, vooral in het bijzijn van Lea en Cor. Lena stottert niet, ze praat eerder stotend. Haar benen zitten gevangen in metalen steunbeugels.

SCENE 1

Lea zit met haar rechtervoet in een teel, haar linkervoet heeft ze op schoot getrokken. Met een aardappelschilmesje snijdt Lea het eelt van haar voet. Cor komt binnen gerend. "Au!" Lea snijdt in haar voet. Bloed.

Cor: De Oostblokkers zijn gekomen!

Lea: Stil.

Cor: De Oostblokkers zijn gekomen!
Ze walsen het hele dorp plat,
ons dorp gaat eraan.

Lea: Shhht.
Het kind slaapt.

Cor: En de vrouwen, onze vrouwen,
onze vrouwen worden platgewalst.

Lea: Hoe?

Cor: Die Oostblokkers paren als wilden.

Lea: Heb je dat gezien?

Cor: *zachter*
Dat wordt van ze gezegd,
dat wordt over ze gefluisterd.
Dat ze bastaarden verwekken.

Lea: Hebben ze iets van zwarten?

Cor: Ze hebben hele sporen van zwangere vrouwen achtergelaten,
ze hebben pikken als van wildemannen,
ogen als jachthonden.
Vergrendel alle deuren Le!

Lea rent door de ruimte. Ze vergrendelt alle ramen en deuren. Cor doet de deur op slot waar hij door naar binnen kwam. Lea gaat terug met haar voeten in het teiltje. Cor gaat naast haar staan. Beiden fluisteren.

Lea: Hoe zijn ze hier gekomen?

Cor: Lopend, in grote getalen.
't Was alsof er een optocht het dorp binnenkwam,
kronkelend over de heuvels,

mannen, vrouwen, kinderen.
Ze hebben hun tentenkamp opgeslagen.

Lea: Waar?
Waar zitten ze?
Die mannen van het Oostblok,
die jachthondogige mannen?

Cor: Langs de kant van de weg.

Lea: *verbaasd*
Wat willen ze van ons?

Cor: Werken in onze appelgaarden.
Ze zijn gekomen voor de appelpluk,
dat is wat ze zeggen.

Lea: Wel heb ik ooit!

Cor: Ik hang me op! Ik hang me op!
Ik hang me op aan de eerste beste appelboom.
Nooit zal ik een vrucht uit gore Oostblok klauwen vreten.
Ik knoop me op! Ik knoop me op!

Lea: Zover zal het niet komen Cor.

Cor: Zij zijn goedkoper Le,
ze plukken bomen kaal voor minder.

Lea: Schele Ko, de appelboer, laat jou niet in de steek.

Cor: Ik maak 'm af!

Lea: Dat is de instelling.

Ze kijken elkaar aan. Stil.

Cor: *zacht*
Troost me, Le,
je moet me troosten.
Jij weet hoe je me troosten moet.

Lea: Cor...

Cor: Laat me zuigen aan je borst.

Lea: *twijfelend*
Denk aan God, en aan het kind.

Cor: Ze zijn enorm, zo enorm,
mijn lieve kleine big.
Pak me,
je moet me pakken,
zoals jij alleen mij pakken kan.

Lea: Denk aan het paradijs,
en wat daar toen gebeurde.

Cor: Grijp me met je vrouwenklauwen.

Lea: Denk aan het paradijs!

Cor: Neem me, Le,
neem me.
Wij zijn allang gevallen.
Jij viel je lichaam bont en blauw,
ik ook, helemaal beurs,
ai.
Kom, pak deze man,
help hem te ontladen.
Verlos hem van het kwade,
dat binnenin hem raast.

Ze worstelen. Lea geeft zich over, snel. Als een kikker springt ze op zijn heupen. Lena, het kind, staat bovenaan de trap. De twee zien haar niet. Als Cor Lea in de rondte draait wordt de viskom, die in het midden van de ruimte staat, bijna omgestoten. Het kind schreeuwt: "Aaah." De twee horen haar niet. Als de vissen veilig zijn gaat Lena terug de trap op.

Lea: Pas op de vissen!

Cor: Als ik jouw vlees in mijn armen heb,
kunnen vissen mij niets schelen.

Lea: *maakt zich los*
Mijn vlees is niet voor jou.

Cor: Wat?!

Lea: Doof?
Mijn vlees is niet voor jou,
hoor je?
Niet voor jou,
mijn vlees.

Cor tilt dreigend de viskom op.

Lea: Neer. Neer.
Zet neer!

Cor: Nooit!

Lea: Neer.
Zet godverju die vissen neer!

Cor: Nooit,
zeg ik toch, nooit.
Nooit niet zet ik ze neer.
Omdat jij dat zeker gezegd hebt.
Zeker niet,
oh nee, dat nooit.
Stront in je oren?
Nooit!

Lea: Ze zijn van Anna.

Cor: En? En?
Zij die jou van mij weghield,
telkens weer,
is er vandoor gegaan.
Zij, teef der teven,
slepend met haar zware voet,
slepend door het stof.
Loops ook nog, zou kunnen,
zou heel goed kunnen.
Waar ga je heen?!

Lea: *loopt naar de trap*
Weg, weg bij jou,
ver bij jou vandaan.

Cor: Le, Le,
vergeet Anna, Le,
vergeet Anna en denk aan mij.
Een man is wat jij nodig hebt.

Lea: Een man, ja ja, een man, precies.

Cor: Jij redt het nooit alleen.

Lea: Laat los Cor, laat me los.
Ik vraag je-

Cor: Niets is voor niets, Le,

niet in dit leven.

Lea: Ik smeeek je,
laat me gaan.

Cor: Wie laat proeven heeft een belofte gedaan.

Lea: Stik.

Lea gaat naar boven. Cor spuwt in de viskom en zet hem terug op zijn plaats. Hij pakt zijn geweer.

SCENE 2

Boven, in Lena's kamer. Lena staat voor het raam en kijkt naar buiten.

Lea: Ben je wakker?

Lena: -

Lea: Wat doe je?

Lena: -

Lea: Waar kijk je naar?

Lena: B. b. buiten.

Lea: Buiten is niets te zien,
het is donker.
Buiten is niet goed voor jou.

Lena: A. a. anna.

Lea: Anna is een trouweloze hond,
vergeet Anna.

Lena: Rrrrrregen.

Lea: Honden horen in de regen,
daar horen ze thuis,
met een stinkend natte vacht.
Huil je?

Lena: -

Lea: Anna komt weer terug.

Lena: W. w. wa. wanneer.

Lea: Geen moeilijke vragen stellen nu,
jij hoort allang te slapen.

Lena: W. w. wanneerrr.

Lea: Vannacht, morgen,
ze komt.
Met de staart tussen haar gore benen,
maar ze zal terug komen.
Altijd kwam ze terug.

Lena: Ik mmis-

Lea: Ik ook,
soms.

Lena: Zoekenenn.

Lea: Nee.

Lena: A. a. astublieft.

Lea: Jij blijft bij mij,
je zou maar ongelukken maken jij.

Lena spant al haar spieren.

Lea: Het is al laat,
zeg welterusten tot de maan.
Je moet gaan slapen nu.

Lena: Trusten.

Lea: Je gebedje.

Lena: Dat Anna terug komen mag.
A. a. amen.

Lea: Goed zo, kom,
ik leg je in bed.

Lena: Zelf.

Lea: Dan doe je het zelf.

Lea gaat naar beneden. Lena stapt uit bed en gaat weer voor het raam staan.

SCENE 3

Cor tuurt naar buiten, zittend op zijn knieën. Zijn jachtgeweer steunt op de vensterbank.

Lea: Wat doe je?

Cor: Ik bewaak wat van mij is.

Lea: Alle deuren zitten op slot.

Cor: Als er een Pool mijn erf op komt,
ik schiet zijn kop eraf.

Lea: Pas op de ramen,
ze zijn nieuw.
Zijn het Polen?

Cor: Oostblokkers gooi je op een hoop.
Kom eens kijken.

Lea: Corrr.

Cor: Kom eens bij me.

Lea: Ik heb toch gezegd-

Cor: Je zou mijn biggetje zijn.

Lea: Dat was toen de strijd op z'n heetst was.

Cor: Je hebt het beloofd, zeug!

Lea: Als het warm is worden beloftes gedaan.

Cor: Kom,
kom alsjeblieft.

Lea: Ik trek me terug.

Cor: Alsjeblieft.

Lea: Welterusten.

Lea: Wat, losss,
los zwemmen?
Is dat een nieuw soort slag?
ze zwaait wild met haar armen

Lena: Nie nie ie.

Lea: Wat? Wat?

Lea: Geenn st. st. stemm.

Lea: Nee,
vissen hebben geen stem,
jij ook niet,
jij hebt ook geen stem,
jij bent mijn kleine stot.t.t.eraar.
Of wou jij soms beweren dat jij wel een stem had?

Lena: Sssomms.

Lea: Stel je voor dat jij een stem had,
dat jij hier iets te zeggen zou hebben,
dat zou een mooie boel worden,
wanneer stotteraars mochten spreken,
als een debiel ook nog eens stemrecht had.
Je kunt niet op je benen staan.

Lena: Sta.a.

Lea: Jouw benen zijn betimmerd met metaal.
Laat me nu niet lachen,
laat me niet lachen,
alsjeblieft.

Lena: Jjij lachch nie t.t.

Lea: Nee.
Waarom wilde jij die vissen vermoorden?

Lena: Ik.k.

Lea: Waarom wilde jij dat?
Je weet toch hoe het de kanarie is vergaan,
ons lieve vogeltje,
dat het dier wat binnen leeft buiten niet overleven kan.
Vrijheid heeft zijn grenzen,
vrijheid zit in een cirkel,
ik heb het al zo vaak gezegd.
En toch moest jij hem loslaten,

opa zijn kanarie,
hij was het mooiste wat ik had.
Met je beide handjes heb je hem uit zijn kooi gerukt,
en toen moest ik hem vinden,
dood,
vastgevroren aan de stoep.
Het kostte me veel moeite maar ik heb het je vergeven,
ik weet niet of dat nog eens kan.
We moeten het aan God laten.
En Anna,
zal Anna je de moord op haar vissen ooit vergeven?
Je wilt toch dat ze terug komt?
Waar ga je naartoe, hé!

Lena: B. b. bui. buitennn.

Lea: Jij gaat helemaal niet naar buiten.
Buiten is niet goed voor jou,
buiten is de dood,
hoor je?
Trek je kleren aan,
trek aan die lange broek!

Lena: *kijkt naar haar blote benen*
A. a. ann. ann. a. nnn. n.

Lea: En nu,
zand erover.
Genoeg, klaar ermee,
klaar.
We zwijgen,
we zwijgen er nu over.
Zand, veel zand.
Kus,
geef mama maar een kus,
vooruit.

Cor komt binnen

Cor: Geef mama maar een kusje.

Lena gaat naar boven. Ze kleedt zich aan, vele lagen over elkaar. Cor controleert of alle ramen en deuren nog steeds gesloten zijn.

SCENE 5

Lea pakt haar breipennen. Ze breit.

Cor: Wat doe je?

Lea: Ik brei.

Cor: Dat zie ik.

Lea: Waarom vraag je het dan,
onnozelaar en gans.

Cor: Je breit nogal verwoed.

Lea: O ja? O ja?
Ik brei anders een vest voor jou.

Cor: Je breit alsof ze een rat in je reet hebben losgelaten,
maar niet rennen mag.
Dat doen ze in de stad,
met aan de coke verslaafde muizen.

Lea: Klaarr.

Cor: Ja, klaar.

plotseling schreeuwend
Leg die pennen neer.

Lea: Een pen door je strot als je niet uitkijkt.
Een pen door Lena's strot.
Een pen door die dikke, vette, strottenkop van Anna.

Cor: Wie heeft jou wat gedaan?!

Lea: De wereld aan mijn pennen,
alles,
los en vast.

Cor: Je moet wel kiezen.

Lea: Godverju!

Cor: Was het die kleine stotteraar?

Lea: Ze wil er tussenuit,
ze piept er bijna tussenuit!

Cor: Hoe.

Lea: Ik voel het aan mijn water,
ik voel het aan de druk.

Cor: Daar zullen we het hebben.

Lea: Ze mist die trouweloze,
ze mist die trouweloze teef.
Teef.

Cor: Juist nu het zwart ziet van de Polen.
Daar zullen we het hebben.

Lena: Lena is van mij!

Cor: Daar hebben we de ellende,
hij sprong zo op onze nek.
Zo dik en vet.

Lea: Haal 'm weg,
schop 'm eraf.

Cor: Hij heeft zich stevig vastgebeten.

Lea: Uit m'n nek,
uit m'n nek.
D'r af vieze ellende!

Cor: Ze pakken alles waar een gat in zit.

Lea: Lena is van mij,
niet van Anna,
niet van jou.
En al helemaal niet van die Polen.

Cor: Groot en klein,
ze pakken 't.
En duwen 'm erin.

Lea: Niet mijn Lena,
Lena niet.

Cor: Ik zal je helpen, Le,
hou je maar aan mij vast.
Zie toch hoe sterk ik ben.

Lea: Lena is het mooiste wat we hebben in dit huis.

Cor: En ik,
en ik?
Hoe mooi ben ik?

Lea: Cor-

Cor: Waar sta ik in jouw geheel?

Lea: Zand daarover.

Cor: Wie ben ik,
waar blijf ik?

Lea: Waar is het zand,
waar blijft dat zand.
Juist nu ik het zo nodig heb.

Cor: Jij bent niks zonder mij.
Zonder mij niks dan ellende.

Lea: Je moet zoeken naar een ander.

Cor: Je bent van mij,
ik hou je vast.

Lea: Het moet afgelopen zijn.

Cor: Ik duw 'm erin,
zo gebeurd.

Lea: Ook dat moet afgelopen zijn.
Lena heeft een papa nodig.

Cor: Ik zal voor haar staan,
zo breed.

Lea: Jij kunt mijn man niet zijn.

Cor: Kijk eens naar mijn brede borst.

Lea: Het is bij God,
en al wat heilig is,
ten strengste verboden.

Cor: Zo breed,
speciaal voor jou.
Helemaal van jou.

Lea: Je bent behaard,
niet voor de poes.

Cor: Leg je hoofd er eens tegen,
Le.

Lea: Cor...

Cor: Huil je,
Le?
Kom maar, toe maar.
Het is van jou,
alles voor jou.

Lea: *legt haar hoofd tegen Cor zijn borst*

Cor: Zo,
heel even maar.

Lea: Eventjes dan.

Ze houden elkaar vast. Dat duurt wel even. Ze kijken elkaar aan.

Cor: Hou je een maaltje warm voor mij?

Lea: Misschien.

Cor: Zeker,
zeker weten.

Cor loopt weg.

Lea: Cor-

Cor: Dag Le.

Lea: Dag.

Lea ijsbeert door de ruimte, van raam tot raam. Ze neemt een besluit. Ze trekt iets sexy's aan, roze boa-achtig. Ze staat voor een spiegel. Lea stift haar lippen. Ze verlaat het huis.

SCENE 6

Lena komt naar beneden, ze voelt aan alle ramen en deuren. Alles zit op slot. Ze doet een vis na die van het droge in het water komt. Ze kijkt naar de vissen. Ze praat tegen de vissen.

Lena: Het onweer komt,
horen jullie hoe het rommelt?
Nu nog ver weg,
maar steeds dichterbij.
Hoor, hoort,
hoe het rommelt.
Leg je oren tegen het glas.
Luister, luistert,
hoort hoe het komt,
steeds dichterbij-

Er wordt aan de deur gemorreld. Lena luistert. Ze rent de trap op. Lea komt paniekerig binnen gerend. Haar lippenstift is uitgesmeerd. Haar haren zijn losgeraakt en in de war. Ze dekt gehaast de tafel.

SCENE 7

Cor komt thuis.

Lea: *onderaan de trap*
Eten!

Cor: Waar ben jij geweest?

Lea: Nergens.

Cor: Wie is hier geweest,
heeft er iemand voorgeproefd?

Lea: Niemand is hier geweest.

naar boven
Eten!

We hebben gewacht,
speciaal op jou,
speciaal op jou gewacht.
Eet!

Cor: *neemt een hap soep*

Lea: Wacht,
wacht op Lena,
wacht tot iedereen aan tafel zit.
Manieren!

Cor: Voor wie ben jij zo opgedoft?

Lea: Niks daarvan.

naar boven
Eten!

Cor: Wat doet dat bloed daar op jouw lippen?

Lea veegt de lippenstift af met de rug van haar hand. Lena zet zich aan tafel.

Lea: Zo. Hooort.

Ze bidden in stilte. Cor begluurt Lea. Misschien trekt Cor stiekem een nagel van zijn voet en gooit die in zijn soep.

Lea: Dat het ons mogen bekomen.

Cor: Gadver!

Lea: Wat?

Cor: Hoe bestaat het.

Lea: Wat.

Cor: Er zit een nagel in mijn soep.

Lea: Welnee.

Cor: Oh ja, zeker,
moet je kijken.
Nog niet zo'n kleintje ook.

Lea: Laat zien.

Cor: Een vieze vuile voetennagel.

Lea: Jessus.

Cor: Van wie is die nagel, Le?

Lea: Niet van mij,
niet in mijn soep.

Cor: Het lijkt verdomme wel een Poolse nagel,
zo'n vieze Poolse kalknagel,

een nagel zoals alleen een Pool die aan zijn voeten heeft.

Lea: Misschien is 'ie gewoon van Lena.

Lena: Niet.t.

Cor: Het is een mannennagel Le,
daarover is geen twijfel,
laat daar geen vraag meer over zijn.

Lea: 't Wordt koud,
we moeten dringend eten.

Cor: Eten?!
Ik eet geen vieze nagelsoep van een gore Poolse voet.

schreeuwt
Leg die lepels neer.

Alle lepels worden neergelegd.

Lea: Geef hier.

Cor: En dan?
Stop je hem in je onderbroek.

Lea: Door de w.c.,
door de w.c. ermee.
Hè, Lena?
Weg met die vieze voetennagel.

Lena: *lacht*

Cor: Hoe is dat ding hier gekomen, Le?

Lea: Hou ermee op.

Cor: Hoe is dat ding hier naarbinnen gekomen?

Lea: Ome Cor heeft een raadsel Lena.

Cor: *doet alsof het een spelletje is*
Zeker heb ik een raadsel,
ik sta voor een afschuwelijk raadsel.
Van wie is de voet, waar deze nagel aangezetten heeft?
Wie is hier naar binnen gewandeld,
wie voelde zich zo thuis,
dat hij zijn nagels is gaan knippen,

in mijn keuken, op mijn aanrecht.
Wie o wie heeft zijn bedje voor een Pool gespreid?
Was het Lena?

Lena: *prettig gespannen*
Nee niet!

Cor: Dat dacht ik ook,
dat dacht ik al.
Was het Lea?!

Lena: Ook niet.t.

Lea: Kinderverkrachter!

Cor: Hij is niet naar binnen gewandeld hè, Lena,
zo zonder voet.

Lena: Nnnneeee!

Cor: En naar binnen gewaaid is 'ie ook niet.
Daar alle ramen stevig gesloten zijn.

Lena: Ook nniet,
o.ook n.n.niet.

Lea: Muil, schoft.

Cor: *plotselinge omslag*
Jij bent van mij,
dat weet je toch.
Jij weet toch dat je van mij bent.

Lea: *tot Lena*
Naar boven jij,
oren dicht.

Lena: Sssssssoep. p. p ssssoep. oep. p.

Lea: Naar boven!

Lena gaat naar boven. Ze gaat zitten op haar bed. Ze bidt.

Cor: Ga liggen, big,
op de tafel,
doe je biggenbenen uit elkaar.
Je bent van mij,
je bent mijn big,

big, bigbig.
Jij bent mijn Hangbuikzwijntje.

Lea gaat op de tafel zitten, geknield. Ze neemt een biddende houding aan.

Lea: Er wordt naar ons gekeken Cor,
hij kijkt naar ons en sluit zijn poorten,
als wij zo doorgaan Cor.
Hoe wij ook janken, krabben, schoppen,
krassend met onze nagels,
krauwend aan de hemelpoort.
“Jij komt er niet in,”
zal er tegen ons worden gezegd.
En dan zullen we vallen Cor,
achterwaarts, de put in,
als in een boze droom.
Vallen, vallen, vallen.
Engelen zullen lachen, vals,
met ontstemde stemmen,
wanneer de vuurspuwer ons onthaald:
“Dit is je straf, dit is je straf.”
Likkende tongen, begerige tongen.
Branden zullen we,
branden, branden,
wij zullen branden,
als fakkels, als toortsen,
rennend in teveel aan licht.
Nooit nog zal er rust zijn,
niet voor ons,
voor ons niet.
Eeuwig dansen,
dansen, zullen wij,
op veel te hete platen,
dansen, dansen, dansen,
zoals een zieke cavia,
kort,
als ze de doodsoven in gaat.

Cor: Heilige poorten gaan niet open Le,
voor wie zijn biggenbenen,
voor zijn eigen vader heeft gespreid.

Lea: Nooit heb ik dat,
nooit zou ik dat-

Cor: Als wij doodgaan Le,
flikkeren we rechtstreeks naar beneden,
hoe jij ook schopt en tiert.

Kom.

Lea: Beest!

Cor: *neemt haar*
Papa zal ons daar ontvangen,
dat heeft 'ie mij gezegd.
Hij blies zijn laatste rotte adem uit.
“Le is voor jou zoon,
helemaal voor jou.
Als jullie naar beneden komen,
als jullie tijd gekomen is,
weet,
ik ben er om te vangen.”

Cor komt klaar
Vader!
Vader!

Cor en Lea gaan zitten, naast elkaar op tafel.

Cor: Wat was het hoofdgerecht?

Lea: Weidelamshaasjes.

Cor: Wat?

Lea: Dat is een lam wat in de weide loopt,
en dan tot haasjes wordt gemaakt.
Wil je nog?

Cor: Ze hebben me ontslagen.

Lea: Schele Ko?

Cor: Ze rammelen aan onze deur,
die klote, klote Polen.
Nog even, en ze zitten in de woonkamer,
bezetten onze bankstellen,
en nemen vrouw en kind.

Lea: Ik heb er geen binnengelaten Cor,
ik zweer het,
nooit zou ik ze binnenlaten.
Er zou een koevoet moeten,
tussen mijn deur.

Cor: Ik weet het Le,

ik weet toch dat je van me houdt,
je bent mijn big,
en van geen ander.
Jij was in de war,
ik ook,
mijn klein lief Hangbuikzwijntje,
wij waren in de war.
Hoe zou het ook anders kunnen,
als de ellende zo,
zomaar ineens,
bovenop je springt,
en dan blijft hijgen,
in je nek.

Lea: Die Polen,
het zijn net zigeuners Cor.
Als die willen,
als ze echt willen,
die breken overal naar binnen.

Cor: Precies!

Lea: Of sluipen,
naar binnen sluipen,
de stinkerds.
Sluipen is voor de Zigeunerrat,
de Turkenrat, de Zwarte rat,
de Beverrat met gele tanden,
de Polderrat, de Muskusrat, de Kale rat, de Bolstaartrat,
de Poolse rat met het aangevreten aangezicht,
de Boomgaardrat, Rivierenrat,
alle ratten op een allemachtig grote hoop,
nooit een probleem geweest.

Cor: Heb je ze ook gezien?

Lea: Natuurlijk,
sluipend, de ratten,
als in het meest gore riool.
Ik heb ogen die kijken,
ze kijken uit het raam.
Ik heb naar ze gekeken,
naar die vieze vuile Polen,
naar die ratachtige soort.

Cor: Kijk jij maar niet teveel.

Lea: Ik zie hoe ze naar binnen stromen,
steeds dikker van getal.
Ik zie hoe ze de straten bevullen,

met afval en veel stront.
Ik kan ze ook ruiken,
als ik mijn ogen dicht doe,
ruik ik ze,
die Polen,
Ik weet hoe Polen stinken.
Ik weet, hoe het ruikt,
als iemand zich niet gewassen heeft,
en dat dagenlang.
Dagenlang niet gewassen.

Cor: Ik ruik het ook,
ik ruik ze ook.

Beiden ruiken geconcentreerd en met gesloten ogen.

Cor: Zal ik je een genadebeurt geven?

Lea springt van de tafel. Ze gaat naar boven. Bij Lena.

Lea: Lena, wil jij een boterham?

Lena: Sssssoep.p.

SCENE 8

Beneden zingt Cor zijn lied. Lea en Lena komen halverwege de trap staan. Cor ziet hen niet.

Cor: Ik ben Cor de mosselman,
elke mossel klein of groot,
breek ik open of steek ik dood.
Mossel hier, mossel daar, mossels overal.

Ik breek je open met mijn lid,
en duw hem door je kunstgebit,
ben je zwanger, blijf niet langer.
Mossel hier, mossel daar, mossels overal.

Ken je de geur van mosselmoes,
mag ik graaien in je blouse,
doe jij weleens de mosseldans,
kom dan bij mij, en grijp je kans.
Mossel hier, mossel daar, mossels overal.

Sluit je aan, in de rij,
de mosselman komt zo voorbij,
de mosselman was in zijn sas,
als jij daar niet zo moeilijk was.
Mossel, mossel, mosselmie.
Mossel, mossel, mosselbrie.

Elke mossel die niet wil,
trap ik kapot met veel gegil,
weet jij wel hoe het kraken gaat,
als jij door mij verpulverd raakt.
Mosselmoes, mosselmoes.

Kom toch hier, ik doe geen pijn,
zolang er mossel feestjes zijn,
mossel, mossel, mosselmoord,
nog even en je wordt door mij doorboord.

Een schelpenpad strekt voor mij uit,
laat je verleiden door mijn fluit,
of ik trap zo, met mijn laars,
jouw fijne levenslichtje uit.

HOPLA!

Lea: Zo.

Cor: *verontschuldigend*
Geleerd van die Polen,
gezien in het tentenkamp.

Lea: *tegen Lena*
Dit heb jij nooit gehoord,
nooit niet.

Cor: Geintje Le.

Lea: Niet in dit huis!

tegen Lena
Spoel je oren.

Cor: Doe je jas aan, Le,
we moeten naar het anti-Polenfront.

Lea: *tegen Lena*
Tien gebedjes op je blote knieën.

Cor: Schiet op Le,

het anti-Polenfront wacht.

Lena: Wanneer worden vissen vogels?

Cor: Dat denken alleen goddelozen,
heiden!

Lea: *tegen Lena*
Stop je kop onder de kraan!

Cor: Heiden!
Stop die kop onder de kraan!

Schiet op Le!

Lea: Eerst moet die kleine heiden,
haar kop gewassen hebben.
Of ik verzet geen voet!

Cor: Het front wacht ons!
Het front wacht ons!

Lea: *tegen Cor*
Jij ook,
mosselschoft,
jij zeker ook.
Je kop onder de kraan.
Alle koppen moeten, nu,
onder de kraan worden gestopt.
Alle koppen,
alle koppen,
het is wasdag,
het is wasdag vandaaaag!

Cor: Kom nu mee,
of ik bega een ongeluk.

Lea: Moooord.

Lena: Mmmmmmooooooorrdd.d.d!

Cor en Lea zijn stil en kijken naar Lena. Als Lena haar mond weer gesloten heeft.

Lea: *tegen Lena*
Zo, en doe nu,
precies,
als ik gezegd heb.

Lena: *buigt haar hoofd*

Cor en Lea trekken hun jas aan en gaan. Lena stopt haar hoofd in de viskom. Dan hinkelt ze door de woonkamer, dwangmatig bezig met alleen voor haar bestaande lijnen en vlakken. Ze is een vis met vleugels. Anna komt binnen. Lange tijd kijkt Anna naar Lena. Lena ziet Anna niet.

SCENE 9

Anna: Lena?

Lena kijkt van Anna naar de grond en weer terug, ze lacht. Nog een keer slaat ze haar vleugels uit. Verlegen.

Anna: Dag Lena.

Lena: Wwwaar was jij?

Anna: Aan zee.

Lena: Je je j. j. jurk is kapot.

Anna: Ja.

Lena: Waarom ben je nu hierrr?

Anna: Om jou te zien.

Lena: B. b. ben je nnu hier om te blijven?
Of gga je wweer naar wwaar je was?

Anna: Ik kom je halen.

Lena: Koffer pakken.n?

Anna: Later.
Ik heb de prins ontmoet,
waar ik je altijd van vertelde.

Lena: Waar hheb je hhem verstoopt.t.

Anna: Hij bouwt een huis voor ons,
aan zee.
Hij komt ons halen,
later.

Lena: De visssen?

Anna: Die mogen mee.

Lena: Pakken!

Anna: Lena, niemand mag het nog weten.
Begrijp je dat?

Lena: Mondje dicht.

Anna: *lacht*
Ja, mondje dicht.

Lena: I. i. ik heb de visssen niet vermoord.d.d.

Anna: Wie zegt dat?

Lena: Het onnweer komt.

Anna: We moeten geduld hebben Lena,
we moeten wachten.

Lena: Kommt 'ie op zijnn wittenn ross?

Anna: Zolang we maar geloven,
als we maar geduldig zijn.

Lena: *sluit haar ogen*
Zijn witten paard,
slaat vlammen uit stenen,
als hij ze aanraakt met zijn hoef,
hoef.
In galop naar Anna,
met wapperende cape,
is de weg bezaaid met sterren,
uitgelicht tot aan het strand,
is de weg naar zee,
waar het zand ook stralen gaat.
Anna komt eraan!

Anna: Heb je dat allemaal onthouden?

Lena: De zee is van druppels,
die sterren zullen worden,
als je beweegt het water.
Niet als stille sloten,
die na wachten,
stinken gaan.
Maar jij, jij,

maakt alles tot beweging,
en het is daarom dat ik op jou wacht,
en niet tot rotting overga.

Anna: Kom, laat me je vasthouden.

Lena vliegt, wapperend met haar armen naar Anna toe. Ze houden elkaar stevig vast.

Lena: Je buik is hard, ping-pong.

SCENE 10

Cor komt binnen. Ziet Anna, schrikt. Hij draagt een button van het anti-Polenfront.

Cor: Wie ruiken we daar?

Anna: Dag Cor.

Cor: Zo daar was je.
Na lang weg te zijn geweest,
en veel vredige rust.
Heb je aangeklopt?
'k Geloof da'k d'r niks van heb vernomen.

Anna: Ik ben weer thuis.

Cor: Poldersnol!
Boterkut!
Ik ruik een vieze vette kut,
waar veel stokvis ingeduwd is.
Wie hebben jou bewoond,
toen je niet, daar waar je hoorde,
thuis was?

Anna: Thuis? Thuis?

Lena: Iederr h. h. huiss draagt. t. zijn kruisje.

Cor: Had je een welkomstfeest verwacht,
een mooie taart met kaarsjes?
Nu je hier zomaar,
zo spontaan,
binnen gegleden bent.
Ranzige botermuis op volle toeren,
wie heeft er feest gevierd in jou?

Lena: Koek-koek,
zegt de klok, die alleen t. th. th. thuis zo tikt. t.

Anna: Er is hier niets veranderd,
ook jij niet,
toen ik weg was.

Lena: Krijgg de gggeest. t. brrouw een feest. t!

Cor: Met wie ben jij geweest, daar,
toen je daar was?
Daar waar jij had moeten blijven,
en nog steeds naartoe terug kan gaan.
Wie heeft jou zo doen zwellen,
jij, gezwollen koe.
Dat valt niet te verbergen,
dat jij daar met iemand was.
Nooit eerder, zag ik uiers,
zo vol gevuld, met geil en vet.
Ik wil ze voelen,
in mijn handen,
ik knijp ze fijn,
zo geil en vet.
Ik zal jou pakken, zo,
zonder bed.

Anna: Zolang jij ze thuis houdt,
die kolenschoppen van jou,
is er niks aan de hand.

Lena: Ssstop je kop. p. in het zand.

Anna: Zolang jij op een afstand blijft,
is er niets wat hier ontsporen gaat.

Cor: Kom hier,
dan zal ik je verwelkomen,
precies zoals het hoort.
Eigen haard is goud waard niet?

Lena: Mama en C. C. C. krikken.

Cor: Naar boven!
Jij heidense mongool.

Anna: Ga maar Lena, ga.

Lena gaat naar boven als een soort geknakte vogel. "Koek-koek, koek-koek."

- Cor: Zo.
En nu denk ik,
dat ik hem eens stevig,
in je duwen ga.
- Anna: Dat ik bezwangerd ben,
maakt mij niet tot een gratis gat,
een lusthol,
waar je zomaar, als het uitkomt,
in kunt glijden.
- Cor: Het recht gaat van vader op zoon,
zo gaat dat al eeuwen.
Dat geldt ook binnen dit gezin,
juist binnen dit gezin.
Ik heb het wel gezien,
hoe hij hem in je stopte,
vader,
met aders dik en paars.
Dat gaf een hoop gegil.
Nu mag je gillen in mijn oor.
- Anna: Je zou je moeten schamen.
- Cor: Raak je al opgewonden, engel Anna?
Van wat zo groot en dik is,
kaarsrecht in mijn broek.
Kom hier,
dan zal ik jou,
mijn hemel laten zien.
- Anna: Ik schijt op jouw hemel,
broer,
dikke hopen stront.
Zoals ik altijd ook,
op zijn hemel heb gescheten.
Ik snijd je de pas af,
broer,
met mijn dikke hopen.
Ik zal je doen verstikken,
ik verstik jou met mijn stront.
Met mijn dikke, dikke, hopen.
- Cor: Jouw zuster deed zo moeilijk niet,
die heeft het goed begrepen,
hoe hemels het kan zijn,
als je het gewoon maar doet,
je benen uit elkaar.
Laat eens zien wat er woont,

daar,
tussen jouw twee grote poten,
verscholen in dat zwarte bos.

Anna: Mij maak je niet gek.

Cor: Ze heeft geschreeuwd,
ze riep jouw naam.
Je kunt het beter weten.

Anna: Ik weet Cor,
dat je liegt.

Cor: Ze schreeuwde als een varken,
zoals een varken schreeuwen kan,
als je het maar slacht.
Nu schreeuwt ze van plezier.
Verslaafd aan mijn staaf.
Kom hier, heilige Anna,
ik zal je aan hem rijgen,
tot ook jij het uit zal kreunen,
steunend van genot.

Anna: Slager! Slachter!

Cor: Kom hier,
dat ik jou,
hetzelfde geven zal.

Stil.

Cor: *zacht*
Je kunt nu nog weggaan als je wilt.

Anna: Is dat het spel wat jij wilt spelen?

Cor: Ik weet dat jij gekomen bent,
om te wrikken met jouw schoen.
Om alles wat elkaar gevonden heeft,
weer uit elkaar te drijven.

Anna: Het is ziek,
jij bent mismaakt.
Jij, met je houten poten.

Cor: Weet dat ik van haar hou,
heel veel van haar hou.
Weet dat zij mijn alles is,

alles voor mij is,
rond.
Daar kun jij niet,
niemand niet,
met wat voor wet dan ook,
ooit iets anders van gaan maken.

Lea komt binnen met een tas propagandamateriaal. Ze draagt een gevouwen muts van het anti-Polenfront. De drie staan in de ruimte, stil. Ze kijken elkaar aan.

Cor: Zo, ik heb gezegd.
En dat het maar niet,
voor de o. o. o. oren van d. d. d. doven was bestemd.
N. n. nooit, nnnnooit laat ik loss!

Cor gaat weg met slaande deur. De twee vrouwen kijken van elkaar naar de grond en andersom.

SCENE 11

Lea: Zo,
daar was je.
Zo.
Zo plotseling,
zo zomaar binnen gevallen,
Anna.

Anna: Is het waar?

Lea: *kijkt weg*

Anna: Is het waar Le?

Lea: Haal weg,
die wijsvinger Anna,
trek in die priemende nagel,
sla je vlammeende ogen neer.
Jij liet me achter in deze gifkelk,
in deze kattenbak vol stront,
alleen.
Jij bent het die zich schamen moet,
niet ik, ik niet, niet ik.

Het wordt zichtbaar donker. Lena komt naar beneden.

Lena: E. e. eten?

Lea: Morgen weer,
doe je pyjama aan.
Je moet gaan slapen nu.

Lena geeft haar moeder een kus. Ze geeft Anna een kus. Dan loopt ze naar de vissen toe.

Lena: *tegen de vissen*
Welterusten.

dan onverstaanbaar voor de anderen
Het dondert in de lucht,
niet meer zo ver weg,
steeds dichterbij.
Druk je oor tegen het glas,
scherp je oor en luistert.

Lea: Je gebedje.

Lena sluit haar ene oog en bid. Het andere houdt ze open en op de vissen gericht.

Lea: Bidt je niet hardop?

Lena: Morgen weer,
als vissen vogels mogen worden.

Lena gaat naar boven, daar is ze een vis die vogel wordt.

SCENE 12

De vrouwen gaan zitten, naast elkaar, ze kijken voor zich uit.

Lea: Je jurk is kapot.

Anna: Klopt.

Lea: Wie heeft hem zo gescheurd?

Anna: 't Was ruig onderweg.

Lea: Dat is je aan te zien.
Zo.
'k Ben blij dat je weer thuis bent.

Anna: *zwijgt*

Lea: Zo.
Zo, zo.

Anna: Le,
waarom Le.

Lea: Wat?!

Anna: Waarom heb je hem binnen gelaten?

Lea: Wat? Hoezo? Wie?

Anna: Die schoft met zijn behaarde reet!

Lea wendt zich af.

Anna: Ik begrijp 't niet.

Lea: Hoeft ook niet.

Anna: Ik wil het begrijpen.

Lea: Morgen niet,
ook niet vandaag.
't Is alweer afgelopen.

Anna: Weet je dat zeker?

Lea: Zeker.

Anna: Gezwoeren?

Lea: 't Is beloofd.
Zo.
Zand.

Beiden zijn even stil, dan legt Lea een hand op Anna's buik.

Lea: Wie heeft dat gedaan?

Anna: Niemand heeft me iets gedaan.

Lea: Zoiets komt niet uit de lucht gevallen.

Anna: Nee.

Lea: 't Is maar goed dat je weer thuis bent,
veilig.

Anna: Help je me?

Lea: Wie anders.

Anna: Dank je.

Lea: Zo is het goed.

Anna: Het was een man van goud.

Lea: Zo, zo.

Anna: Een man van puur goud.

Lea: Puur goud is vloeibaar Anna,
zeker als je het verhit.

Anna: Hij heeft me urenlang gedragen.

Lea: Het stroomt zo door je handen,
loopt regelrecht de afvoer in.

Anna: Zijn karkas was stevig.

Lea: Als je iets moois hebt,
moet je het in een potje doen,
stevig en dicht.
Waarom is hij niet hier?

Anna: Jouw potjes zijn de dood.
Hij komt me halen, later.

Lea: Graag had ik hem gezien.

Anna: Hij bouwt een huis,
een huis voor mij.
Ergens aan het strand.

Lea: Zandkastelen worden vaak verwoest,
zo is dat meestal nog gegaan.

Anna: Ik weet op wie ik wacht.

Lea: Het wordt tijd,
dat jij jouw voeten,
eens in de nuchtere aarde planten gaat.

Anna: Niet waar jij die van jou pootte,
broeiend, in dat inteeltveld.

Lea: Jouw leven schreeuwt erom,
om nog eens flink verkracht te worden.

Anna: *staat op*

Lea: Waarom vertrok je
sluipend,
toen het donker was.

Anna: Ik had nooit moeten komen hier.

Lea: Ga dan, ga maar weer.
Ik hou je niet meer tegen.

Anna: Ik maak me zorgen-

Lea: Zorg jij maar voor jezelf,
en voor je eigen bastaard,
dat monster, wat groeit,
in je buik.

Anna: Jij bent geen steek veranderd.
Niets is veranderd in dit huis.

Anna loopt weg. Ze wil naar boven gaan.

Lea: Anna?

De twee vrouwen kijken elkaar aan. Ze omhelzen elkaar.

Lea: Ik zal je helpen.
Ga nu maar nooit meer ver op reis.

Anna gaat naar boven, ze kruipt naast Lena. Lena slaapt. Lea denkt na.

SCENE 13

Cor komt binnen. In zijn eentje doet hij een soort polonaise. Lea gaat voor het raam staan.

Cor: Weg met de Oostblokkers.
Wij willen geen droog brood.
Oostblokkers door de plee.
Oostblokkers weg ermee.

Weg met de Oostblokkers.
Wij willen geen droog brood.
Oostblokkers door de plee.
Oostblokkers weg ermee.

Weg met-

Lea: Kijk Cor, lichtjes.

Cor: *gaat naast Lea staan, ze kijken uit het raam*
't Lijkt verdomme wel een feestoptocht!

Lea: Het zijn de Polenkinderen,
ze dragen lampionnen.

Cor: Je moet het maar durven zoiets.
Zoiets, moet je durven.

Lea: 't Is mooi om te zien,
kerst,
kerstmis met veel licht.

Cor: Als een moeder,
die haar kind,
uit bedelen laat,
met twee gebroken poten,
en veel zweren rond zijn neus.

roept
Lompendragers!
Schoften!
Lompendragers!

Lea: Ze zingen,
ze zingen hoog.
Ze zingen zo hoog.

Cor: Alsof dat mij ontroert.
Jou ?

Le, jou?

Lea: Ze zingen om de koningin.

Cor: Ze verkrachten onze koningin.

roept

Verkrachters!

Verkrachters!

Zwerendragers!

Schoften!

Lea: Zo hoog,
zo prachtig.

Cor: D'r zwaait er een.
Bukken!

Cor valt op zijn knieën, glurend over de rand van de vensterbank. Lea blijft voor het raam staan. Boven zingt Lena een lied, een lampion brandend in haar hand. Dit is een realiteit voor het publiek. Voor de personages vindt het gezang buiten plaats.

Lena: U die jaren voor ons werkte,
u die steun gaf in de kou,
hoewel wij dat, soms niet merkten,
onze voeten waren rauw.

Vrede, dat is wat wij wensen,
voor grote en kleine mensen,
dat voor alle andere landen,
u een voorbeeld mogen zijn.

Koninginnetje, moeder van Holland,
Koninginnetje, reik ons de hand.
Koninginnetje, vrouw van Oranje,
Koninginnetje, zonder veel franje.
Wij durven nu te slapen.
Kindertjes, slaap maar zacht,
de koningin waakt dag en nacht.

Cor: Het koningshuis wordt verkracht,
stelletje wilden.

roept

Wilden!

Lea zwijgt, ze is ontroerd. Ze is gaan zitten, halverwege de trap.

Cor: Zag je dat Le,
zag je dat.

Lea: Ja Cor,
ik heb het gezien.

Cor: Je hoeft niet bang te zijn Le,
korte metten zal ik maken.
Alles voor jou,
mijn leven voor jou.
Als ik ten strijde trek,
zal ik jouw handschoen dragen,
ik zal 'm dragen op m'n borst.

Lea: Ik heb geen handschoenen.

Cor: Daar vinden we wel wat op.

Lea: Nu Anna-

Cor: Zwijg!
Breek mijn bek niet open.

Cor vouwt zijn handen samen, hij gaat in gebed.

Cor: Lieve God,
bevrijd ons van de Polen,
bevrijd ons van alles,
wat vuil is en goor,
bevrijd ons van diegenen,
die vreemdelingen voor ons zijn,
verlos ons van het kwade,
omdat het het kwade is,
en het ons, op onze beurt,
weer zo verschrikkelijk kwaad maakt,
soms,
en wij niet bang willen zijn,
voor iets wat is,
maar wij niet kennen.
Geef ons de kracht,
ze eruit te smijten,
lieve, lieve God.
Geef ons voldoende kracht,
opdat ze oplazeren zullen.
Prop onze longen zo vol lucht,
opdat we zo hard zullen schreeuwen,

dat het pijn doet,
aan hun oren,
dat ze weg zullen gaan.
Opgesodemierd!
En als dat schreeuwen,
niet genoeg is,
lieve lieve God,
maak ons dan moedig,
maak ons tot helden,
geef ons moed,
scherp onze handen,
slijp onze tanden.
Zodat wij,
indien verdienstelijk,
bloed durven laten vloeien,
en dat zonder schuldgevoel,
want dat zou onverdiend,
en maar vervelend zijn.

Zo.

Laat ons steken,
laat ons stoten,
laat ons steken en stoten,
als het hier nog erger stinken gaat,
maak de Polen tot een slavergiet.
Spoel schoon onze straten,
allerliefste God,
spoel ze schoon, onze straten,
spoel ze schoon met Pools bloed.
Reinigt en ontsmet,
ook uwe nederige dienaren,
lieve liefste God,
was onze handen in onschuld,
was onze handen met Pools bloed.
Want u bent de kracht,
de heerlijkheid,
en onze begunstiging.

Graag zou ik ook nog eens een enorme prijs winnen.

Lea: Amen.

Cor: Zou ik 'm vermurwd hebben?

Lea: -

Cor: Als ik die prijs winnen ga,
dan is 'ie voor jou, Le.

Lea: 't Is nacht.

Cor: Ik hou van je, Le,
verdomme,
Le.
Wij zijn een eenheid,
ik ben je wederhelft,
jij mijn rib.
Een man gaat dood, Le
zo, zonder rib.
Ik zal een goede vader zijn,
ik zal 'm in geen ander
dan jouw gaatje,
ooit nog steken,
Le.
Luister je,
luister je?

Lea: -

Cor: Mijn hart klopt,
op mijn tong.
Nog nooit eerder,
heeft 'ie daar gelegen.
Je hebt me gevangen, Le,
ik ben begraven,
in jouw kut.
Mijn hart zit in jouw kut.
Hoor je,
hoor je?!

Lea: Mijn kut is niet jouw schuilkamer.

Cor: Aju.
Cor loopt naar de trap

Lea: Wat ga je doen?

Cor: Die ramspoedige teef verdrijven,
vermoorden, met mijn enorme pik!

Lea: Hierrr!

Cor: En die kleine neem ik erbij.
Dan zal ik jou eens laten zien,
hoe het ook nog even anders kan.

Lea: Aan de voet!

Cor: Zij is de hond, die teef,
niet ik.

Lea: Naast!

Cor: Loops ook nog,
ook nog loops.
Ik kan 'r hier al ruiken.

Lea: Apport, apport, apport, af.

Cor: Als ik bij jou slapen mag,
zal ik mak zijn als een lam.
Als ik 'm in je duwen mag,
en dan lekker mag bewegen.

Lea: -

Cor: Mag het?

Lea: Doe het zachtjes,
dat niemand,
ook God,
ons niet horen kan.

Cor: Jij bent een goede vrouw.

Lea: Kom.

Cor en Lea lopen naar Lea's slaapkamer.

SCENE 14

Het is donker en nacht. Lena loopt met haar brandende lampion de trap af. Ze praat tegen de vissen.

Lena: Ik draag een maan op m'n rug,
's nachts, in het donker,
als de lucht dicht is,
de aarde zich sluit,
en ik steeds weer moet denken,
aan die struikrover,
in het struikgewas.

Lena gaat terug naar boven. Ze gaat me det lampion staan op het bed.

Lena: Hoop doet leven!
Hoop doet goed!

Hoop dat moet!

Ze blaast de lampion uit. Het is donker en wordt weer licht, natuurlijk. Een nieuwe dag.

SCENE 15

De volgende morgen. Anna staat bij de viskom. Anna voert de vissen. Lea komt binnen, ze doet huishoudelijk werk.

Anna: Ze zijn gegroeid.

Lea: Ik heb ze goed verzorgd.

Anna: Ze vreten elkaar op.

Lea: Dat is des vis.

Anna: In de spiegeling van het glas,
ze vechten met zichzelf,
't is ze in de kop geschoten.

Lea: Het maakt mij gelukkig,
naar die vissen te kijken,
waanzinnig of niet.
Zou jij ook vaker moeten doen.

Anna: Als kijken leven is.
Ze worden steeds maar bleker.

Lea: Ze zijn stralend rood.

Anna: Dat is het bloed, het vissebloed,
ze lopen langzaam leeg.

Lea: -

Anna: Ik dacht dat je er klaar mee was.

Lea: Wat, waarmee, klaar.

Anna: Met die behaarde apenreet.

Lea: Jij kunt niet zomaar thuis komen, jij,
en dan,
als het jou uitkomt,
een beetje in ons potje roeren!

Anna: Er komen mongolen uit die potjes.

Lea: Zwijg!

Anna: Ik heb het gekreun gehoord, Le,
bijna de hele nacht,
geen oog heb ik nog dicht gedaan.

Lea: Als de pleuris uitbreekt,
met al zijn zweren,
ben jij altijd weg.

Anna: Je had het me beloofd.

Lea: Ik bloed mijn leven lang al,
omdat jij mij hier laat verrekken.

Anna: Je had het me beloofd,
het zou afgelopen zijn.

Lea: Altijd was jij ergens anders,
als je hier moest zijn.

Anna: Het moet stoppen,
beter nog vandaag dan morgen.

Lea: Ik wil dat jij erbuiten blijft,
zoals jij je overal ver van hield.
't Is een zaak van mij en Cor.

Anna: We kunnen samen weggaan.

Lea: Nu is het te laat.

Anna: Je had toen ook mee kunnen gaan,
ik liet je nooit verrekken.

Lea: Je had geduldig moeten zijn, toen,
op me kunnen wachten.

Anna: Ik heb het je gesmeekt,
ik smeekte op mijn blote knieën.

Lea: Jij hoefde niet te vluchten,
nooit.
Jij had nergens ooit reden toe.

Anna: Is het nu te laat?
Ben je ermee vergroeid,

verstrengeld met je eigen bloed?

Lea: Ik ben mijn leven lang,
breed voor jou uit gaan staan.
Jij hoefde nergens voor te vluchten.

Anna: Je was niet breed genoeg.

Lea: Hoe kan ik jou beschermen,
als jij steeds weer bij me weggaat?

Anna: Jij kon me nergens niet beschermen.
Nooit heb je dat gekund.

Lea: Ze hebben je gegrepen in de polder,
is het niet?
Met z'n hoevelen waren ze?
Allemaal tegelijk?
Je ging een sloot te ver Anna,
geen land te ver,
geen zee te ver,
gewoon een sloot te ver.
Niets laat zich zo goed lezen,
als je eigen bloed.

Anna: Je eigen bloed gaat rotten,
als je ermee de lakens deelt.
Denk daar maar over na.

Lea: Wie heeft hem in jou gestoken Anna,
wie scheurde jouw jurk zo aan God,
wie heeft jou volgeduwd met jong,
wie waren het die jou verkrachten,
met zovelen in de polder.

Anna: Monster!

Lea: Niets mannen van puur goud.
Het is je straf,
je bent verkracht,
voor al die keren dat je mij,
in mijn eentje liet creperen.
Maar dat zal afgelopen zijn,
nu jij ook niet zo fris meer bent.

Anna: Ik was allang niet fris meer.

Lea: Dat is een grove leugen.

Anna: Hou jij de luiken hier maar dicht,

en duik met Cor het nest in,
laat je volspuiten met zaad,
slinger mongolen op de wereld,
duizend welpen in een rij,
welpen met misvormde ogen,
werp je welpen, werp, werp,
pers ze uit Cor's zieke zaad.

Lea: Cor was altijd goed voor mij.

Anna: Het is je broer.

Lea: Jij was mijn zus,
dat had sterker moeten zijn.

Anna: Was?

Lea: Je hebt het goed gehoord.

Anna: Zit 'ie soms ook aan Lena?

Lea: Het is geen beest,
Cor is geen beest.
Niet als die mannen in de polder,
hij kan heel teder zijn en zacht.

Anna: Vader ook, toch?
In zijn tijd,
op zijn tijd.

Lea: Je hebt het wel over je vader,
je vader en je broer!

Anna: Precies!

Lea beent woedend weg. Ze komt weer terug. Met zwaaiende vinger.

Lea: Toen ik werd uitgestrekt,
op de keukenvloer,
op de strijkplank,
en later op de binnenplaats,
als een paard aan zijn vier hoeven,
zat jij in het schuurtje,
je keek uit het kleine raam.
Jij zag hoe hij me pakte,
vader,
en vervolgens bont en blauw sloeg.
Pas toen hij wegsloop als een hond,

een hond die schuldig is,
bemost met schurft,
ben jij uit je schuurtje gekropen.
Je hebt me gewassen,
je hebt veel gehuild,
maar het was jij die stevig stonk,
bezoedeld met veel schuld.
Jou brandden de leugens op de lippen,
toen je zei,
dat je van me hield,
en nooit meer bij me weg zou gaan.
Lea rent richting deur

Anna: *schreeuwend*
En wat denk jij dat er in het schuurtje gebeurde,
wanneer jij weer eens naar je tenen keek?

Lea heeft haar vingers in haar oren gestopt en wil naar buiten rennen. Anna rent achter haar aan en rukt de vingers uit haar oren.

Anna: Je wist 't hè?
Je hebt het altijd al geweten.

Lea: Wat zou ik moeten weten.

Anna: Dat jou rug niet breed genoeg was,
ja, breed genoeg om niets te hoeven zien.
Waar ga je naartoe?

Lea: De kippen eten geven.
Er zijn zaken
die moeten gebeuren,
zeer dringend in een huis.
Zeer dringend, zeer dringend!

Lea gaat het huis uit. Anna zet een raam open. Lea komt terug.

Lea: Anna.

Anna: Rot op,
't mooi geweest vandaag.

Lea: Je moet met je rug,
naar de zon toe gaan zitten.

Anna: Waarom,

in 's hemelsnaam.

Lea: Zo heeft het kind last van het licht,
doet het pijn aan z'n oogjes.

Anna: Waar jij je opeens druk om maakt,
er is nog niets wat het kan zien.

Lea: Het is niet goed,
dat felle licht.

Anna: Val dood jij bijgelovig varken.
Niet iedereen houdt van het donker,
waar jij je in verschuilt.

Lea: Ik wil alleen maar-

Anna: Het stinkt hier,
mijn God wat stinkt het hier.

Lea: Ik kwam alleen maar-

Anna: Slijmerige waterslak!

Lea: Dat het dan maar blind geboren mag worden,
dat het maar nooit iets mag gaan zien.
Dat het maar nooit hoeft te ontdekken,
dat z'n moeder een hoer is,
een hoer en een trouweloze.
Die twee gaan hand in hand.

Anna: Laat ons met rust!

Lea: Je moet met je rug naar de zon gaan zitten.

Anna: Mijn hoerenbuik beschermt het nog.

Lea: Het levenslicht is fel,
en jouw buik zo beschermend niet.

Ze zwijgen even, zacht.

Lea: Zal ik eten voor je maken?

Anna: Ga jij je kippen nou maar vetmesten.

Lea: Je moet goed eten,
dat is belangrijk,

dat er goed gegeten wordt.

Anna: Zorg jij maar voor je kippen,
voor je kippen en voor Cor.

Lea: Als dat is hoe je het hebben wilt.

Anna: Ja, zo wil ik het hebben.

SCENE 16

Lena: K. kunnen vissen vogels worden?

Anna: Waar heb je dat gehoord?

Lena: D. d. dat staat geschreven.

Anna: Dat klopt, vroeger.

Lena: Moet je ze e. e. eerst doodslaan?

Anna: Nee, het is ooit vanzelf eens zo gegaan.

Lena: Gaan we zzzz loslaten in z. zee?

Anna: Als vissen gewend zijn in een kom te leven,
kun je ze niet loslaten.
Dan is de overgang te groot.

Lena: Ik heb vermoord.

Anna: Jij zou niemand kunnen vermoorden.

Lena: O. o. opa zijn kannaarrie.

Anna: Die was oud en ziek.

Lena: En als je de vissen,
voorz. zichtig naar de zee zou dragen.

Anna: Je zou ze moeten laten wennen.

Lena: Hoe?

Anna: Het water steeds kouder maken,
en er zout in doen.
De ruimte steeds vergroten.

Lena: En dan; loss.

Anna: Nee,
je zou ze eerst moeten uitleggen,
hoe het is om vrij te zijn,
en moeten waarschuwen voor grote vissen.

Lena: Waarromm?

Anna: Omdat grote vissen jagers zijn.

Lena: Waarrom.

Anna: Zo is alles geschapen.

Lena: Door Ggg. god?

Anna: Misschien.

Lena: Heiden!

Anna: *lacht*
Wat?

Lena: Ga jij me alles leren?

Anna: Er is veel wat ik zelf niet weet.

Lena: Ben je gevallen onderweg?

Anna: Dat ben ik vergeten.

Lena: En als je goed nadenkt. t?

Anna: Ja, dan waarschijnlijk wel.

Lena: Dan mmmmoet je goed nadenken.

Anna: Daar heb je gelijk in.

Lena: Ik heb mijn kofferrr gepakt,
heel stil.

Anna: Dat is goed.

Lena: Mond. dje dicht. t.
Mag ik buiten spelen gaan?

Anna: Als je oppast.

Lena loopt naar de deur. Ze draait zich om.

Lena: Zijn Polen grote vissen?

Anna: Wie zegt dat?

Lena: Ome C. Cor.

Anna: Grote vissen heb je van elke soort.

Lena rent naar buiten. Anna opent nog een raam. Cor komt binnen.

SCENE 17

Cor: Waar is Lea?

Anna: Bij de kippen.

Cor steekt zijn kop om de deur. Weer terug.

Cor: Lea is niet bij de kippen.

Anna: Misschien is haar eindelijk een licht opgegaan.

Cor: Wat bedoel je daarmee?

Anna: Misschien is jouw magische toverstaf,
minder magisch dan jij dacht.

Cor: Je hebt haar zeker wel gehoord vannacht.

Anna: Wat had ik moeten horen?

Cor: Hoe ze kreunde en steunde,
van liefde en genot.

Anna: Zwijn.
Apenreet.
Waar denk je dat ze is, nu.

Cor: Je liegt.

Anna: Daar zou ik niet zo zeker van zijn.

Cor: Ik maak 'r af!

Ik maak 'r af!

Cor rent weg, het huis uit. Kort daarna komt hij weer terug, lichtelijk in paniek.

Cor: Ik kan haar nergens vinden.

Anna: Dan heeft ze zich verstopt.

Cor: Lea haat de Polen.

Anna: Tot ze onder haar rokken gaan.

Cor: Polenhoer.

Anna: Wie?
Lea?

Cor: Heb jij je door zo'n Pool laten pakken?

Anna: Met een Pool is niks mis,
zolang je hem niet opsluit,
en zo tot een varken maakt.

Cor: Wie heeft hem in jou gestoken,
wie heeft jou bezwangerd?
Wie heeft jou zo vol schurftig,
en gorig jong geduwd.
Prinsen bestaan niet,
ook niet wel opeens,
als je jongen moet.

Anna: Bij jou vergeleken,
bij jou vergeleken-

Cor: Wie schuldig is weet alleen God,
die heeft vast meegekeken.

Anna: Als jij voor het laatste oordeel komt-

Cor: Mij maakt niemand bang,
zeker niet een Polenhoer.
Wie deed het Polenhoer,
vertel op, Polenhoer,
wie maakte jou tot Polenhoer?

Anna: Bastaard!

Cor: Dat is een leugen!

Anna: Jij bent de leugen.
Zoon van een moeder,
die graag danste met een ander.

Cor: Hoer! hoer! hoer!

Anna: Lea zou maar wat graag een Pool trouwen,
ze heeft het mij gezegd.
Als jij er maar niet was,
jij die haar klem zet met je houten poten.

Cor: Leugenaarster!
Leugenaarster!

SCENE 18

Lea komt binnen gerend.

Lea: Ze hebben de bloedzuiger op schele Ko gezet!

Cor: Waar kom jij vandaan.

Lea: Van het kamp, uit het kamp.
Ik heb het gezien, hoe ze de bloedzuiger op schele Ko zetten.

Cor: Wat moest jij in het kamp.

Lea: Ik heb je overal gezocht.

Cor: Wie heeft jou aangeraakt?!

Lea: Ik ben niet aangeraakt.
Het was afschuwelijk om te zien.

Cor: Weet dat leugenaars worden bestraft.
Je hebt het nu gezien,
als ze de bloedzuiger op je zetten,
blijft er niet veel van je heel,
ook van jou niet lieve Le.
En al helemaal niet van een Polenhoer.
Als de bloedzuiger je te pakken heeft,
laat 'ie je nooit meer los,
als die zijn tanden in je zet.
De bloedzuiger zit in mijn kamp.

Lea: Hij is gestorven, schele Ko,
een tergend trage dood.

Cor: Leugenaars moeten gestraft!

Anna: Kreupele!

Cor: Heb je het prikkeldraad gezien Le,
zag je het prikkeldraad wat ik spande,
in mooie bogen rond het kamp.

Lea: Ik ging niet verder dan de rand.

Cor: We hebben prikkeldraad om het kamp gezet.

roept

Overzicht is alles.

Anna: Schoften!

Cor: Soms is alleen het recht der sterksten nog het recht wat geldt.

Anna: Pas dan maar op jij,
pas dan maar op.
Bastaard.

Lea: Anna!

Anna: Mijn God,
Cor,
onnozelaar,
ruik je het niet?
Kun je het niet ruiken?

Cor: Wat?!

Anna: Er is een Pool in haar geweest!

Lea: Dat is gelogen!

Anna: Ik geef haar geen ongelijk,
Lena heeft een vader nodig.
Wat moet ze met een manke broer.

Lea: Ze liegt Cor,
ze liegt.

Cor: Zeg dat het niet waar is, Le.

Lea: Het is gelogen!
Het is gelogen!

Cor: Zal ik 'm er induwen, Le,
zal ik 'm bij haar induwen?

Lea: Ik haat die stinkende Polen Cor.
Overzicht is alles!

Cor: Ik had haar gewaarschuwd.
Ze mocht niet wrikken met die schoen.

Anna: Manke!

Lea: *tegen Anna*
Wij zijn van het anti-Polenfront,
wij keren ons tegen alles wat uit het Oostblok komt.

Cor: Zal ik 'm er induwen Le,
mag ik 'm erin duwen.

Lea: *zingt*
Weg met de Oostblokkers,
wij willen geen droog brood,
Oostblokkers door de plee,
Oostblokkers weg ermee.

Cor: Ik duw 'm erin,
ik duw 'm erin.

Lea: Wij keren ons tegen een ieder,
die zich met de Pool verbindt.
Vooral hoeren, zeker hoeren!

Cor: Polenhoeren weg ermee!
Polenhoeren door de plee!

Cor/ Polenhoeren door de plee!

Lea: Polenhoeren weg ermee!
Ik kom, ik kom,
Ik duw 'm erin,
ik koooooom!

Anna: Lea, alsjeblieft!

Lea: Weg jij, Polenhoer!

Cor: Ja, weg jij, weg jij,
Polenhoer, Polenhoer.
Of ik zal je pakken,
en dat doe ik dan langs achteren.
Polenhoeren worden langs achteren gepakt,
altijd alleen langs achteren.

Cor maakt aanstalten, hij ritst zijn broek open. Lea draait rondjes als een blinde vink. Anna staat als aan de grond genageld. Lena komt binnen, ze draagt een Pools jasje.

Lea: Waar kom jij vandaan?

Lena: V. v. va. van de tentenn.

Cor: Wat?!
Hoe kom jij aan die jas?

Lena: Van U. u. uli.

Cor: Uli?!

Lena: U. uli de clown. n.

Cor: Ze draagt een Polenjas,
hoe komt ze aan die jas.
Hebben ze aan je gezeten?
Uli is geen clown,
Uli is een acrobaat,
vroeger zat 'ie in het Poolse circus.
Maak je maar geen zorgen Le,
Uli is een goeie vent,
anders dan de anderen.
Wie heeft jou gezegd dat je buiten mocht spelen?

Lena: A. a. anna.

Cor: Dat is de droppel!

Cor rent op Anna af. Lena raakt verstrikt in klanken. Anna's weeën beginnen, ze schreeuwt. Lea roept achter elkaar door "Waar is het zand, waar is het zand." Stilte.

Cor: Ben ik te ver gegaan,
ging ik te ver, Le?

Cor ritst zijn broek dicht
Wat gebeurt er,
wat doen jullie toch,
waarom schreeuwen jullie zo.
Waarom schreeuwen jullie zo?
Laat het stoppen Le,
laat het stoppen.
Dit is niet te verdragen.

Ik snoer jullie de mond,
ik snoer jullie mond.
Het is me overkomen,
ik kon er niks aan doen,
ik-

Cor rent naar de deur. Hij blijft staan in de deuropening.

Lea: Er wordt een kind geboren!
Een kind wordt op de wereld gezet!
Maak ruim baan, het kind komt eraan!
Steek alle kaarsen aan!

Cor: Ik wordt niet goed, ik zie bloed, bloed!
Daar komt die kleine bastaard,
ik zie een voet,
ik zie een voet.
Bloed!
Bloed!

Lea: Neem het kind mee!
Dit is een zaak,
een zaak alleen voor vrouwen.

SCENE 19

*Cor rent met Lena op zijn armen de kamer uit. Anna is op haar hurken gaan zitten.
De bevalling is begonnen.*

Lea: Je bent er bijna,
ik heb het bijna,
bijna heb ik het vast.
Je moet doorduwen nu.

Anna: *persend*
Zie eens hoe het naar me lacht,
zie eens hoe het naar me kijkt.

Lea: Pers!
Pers!
Pers!

Een dood kindje valt op de grond.

Lea: Ze lijkt op jou Anna,
ze lijkt op jou,
zo prachtig,
zo mooi.

Anna: Ze lijkt op alle mensen.

Lea: Wat is ze klein,
Anna,
Anna,
lieve Anna.

Anna: Alsof ze alles weet...

Lea: Ze is mooier, ze is kleiner,
dan wat ik ooit nog zag.

Anna: De kleine slimmerik.

Lea: Ze was te mooi,
veel te klein,
voor deze wereld,
Anna.

Anna: Het is een meisje,
het was een meisje.

Lea: We moeten haar begraven.

Anna: Stil, niet praten nu.

Lea: Maar ze is dood,
kijk dan toch.

Anna: Shht, we moeten stil zijn.

Anna loopt naar het raam. Ze laat het dode kindje liggen op de grond. Anna praat tegen haar buik.

Anna: Je bent me te slim af geweest,
je mag nooit opgeven,
kleintje,
had ik dat niet gezegd?
Jij kleine slimmerik,
de hele wereld,
zo verdrietig getekend,
op je rimpelende gezicht.
Was je bang?

Je had mij toch,
ik ben er toch,
was ik niet genoeg?
Ik ben nog niet verslagen,
toch?
Ik ben er,
sterk,
ik besta.
Je moet je vasthouden,
kleintje,
hou je vast aan mij.
Klamp je vast,
hou me vast,
stevig, stevig vast.
Zo stevig aan mijn streng.
Nee, nee,
niet loslaten nu,
niet weggaan,
nog niet nu.
Nu nog niet loslaten,
nu nog niet bij me weggaan.
Er is iemand die op jou wacht,
altijd op jou gewacht heeft.
Er is een plaats voor ons,
een plaats waar wij thuis zijn,
iemand die ons verwacht.
Nee, nee,
niet loslaten.
Nee, niet loslaten,
niet nu,
niet loslaten kleintje.

Lea: Anna.

Anna: *fel*
Weg, weg jij.

Lea: Zal ik-

Anna: Uit mijn licht!

Lea: Bastaards brengen ongeluk.

Anna: Uit mijn ogen.

Lea: Wees nu maar blij.

Anna: Jij hebt teveel op je geweten.

Lea: Je had ook met je rug,

naar de zon toe moeten zitten.

Anna: Ga!

Lea: Ik heb het nog gezegd,
prinsesjes worden niet geboren.

Anna: Ga! Ga!

Lea rent naar buiten, haar handen voor het gezicht. Cor en Lena komen binnen, ze staan in de deuropening. Lena draagt een jasje gemaakt van de Hollandse vlag. Cor kijkt, ziet het dode kindje, moet kotsen, roept: "Klote Polen, klote Polen" en rent kotsend naar buiten.

SCENE 20

Lena: Zal ik een lichtje mmmaken,
voor jou.

Anna: Nee, het is prettig zo.

Lena: M. m. mag ik naast je zittenn.

Lena gaat naast Anna zitten. Ze legt haar hoofd op Anna's buik. Er verschijnt een lichtje.

Lena: Zou ik daar nnog in passen?

Anna: Als je je heel klein zou maken.

Lena: Hoe ziet hhet er daarr uit?

Anna: Er is daar teveel aan licht.

Lena: En waarr wij naarrtoe gaan,
is daarr veel licht.

Anna: Je moet er klaar voor zijn,
en als de zon op zijn hoogst staat,
moet je veel water drinken.

Lena: Kun je daarr het einde zien?

Anna: Het einde zijn de wolken.

Lena: Is dat waar G. g. god woont?

Anna: Er zijn veel dingen die je niet kunt weten.

Lena: Anna-

Anna: Ja?

Lena: Anna,
gaan we nog naar zee?

Anna: Kom eens.

Lena gaat bij Anna op schoot zitten.

Anna: Er was eens een man, die had nog nooit de zee gezien. Op een dag besloot 'ie alles achter zich te laten en er naartoe te gaan. Toen hij er aankwam, was het precies als hij gedacht had: de zee was prachtig blauw met bruisend witte koppen. Hij dook in het water. Nog nooit had hij zich zo vervuld en vol leven gevoeld. Hij liet zich drijven op de golven en viel al snel in slaap. Toen hij wakker werd, was het pikkedonker. Alles even angstaanjagend, de zee brullend als een woeste draak. De man rende het land in, met de golven op zijn hielen. "Dit leven is te groot voor mij," schreeuwde de man tegen de wind, die hem erg hard in het gezicht blies.

Lena: Werd 'ie opgevreten?

Anna: Nee, nee dat werd 'ie niet.
De golven trokken zich terug,
en de wind ging rustig liggen,
toen hij begreep dat dromen dromen zijn,
en dat je altijd slapen moet,
met je ogen open.

Lena: Dat kan niet.

Anna: Daarom moet je altijd met z'n tweeën zijn.
Als de één slaapt,
houdt de ander ze open.

Lena: Wij zijn met zijn tweeën, toch?

Anna: Zeker weten.

Lena: En die prins,
komt die ook nog.
Komt die ons nog halen?

Anna: Nee, ik denk het niet.

Ga maar naar boven Lena,
rust nog wat,
we gaan op reis.

Lena gaat naar boven als een soort blije maar gewapende zeemeeuw. Lea komt binnen, ze ziet Lena de trap op gaan.

Lea: Lena?

Lena: *draait zich om*
Dag mam.

Lea: Jij bent mijn meisje, hè,
voor altijd mijn kleine meisje.

Lena loopt de trap op. Lea gaat naast Anna staan, hulpeloos. Lea's handen zitten onder de modder. Ze kijkt naar Lena tot ze uit haar zicht verdwenen is.

SCENE 21

Anna: Ben jij je eigen graf aan het graven?

Lea: Ik deed het voor je kindje.

Anna: Moet je je klauwen zien.

Lea: Ik deed het voor het kind.

Anna: Hou je bezig met wat leeft.

Lea: Het was een prachtig kindje.

Anna: Bedek het dan maar snel.

Lea: Wil je het zelf niet doen?

Anna: Stop Lena er ook bij.

Lea: Ik hou van haar,
heel veel van haar.

Anna: Je bent haar levend aan 't begraven.

Lea: Ik hou van Lena,
en van jou.

Anna: Laat Cor de klere krijgen, Le,
laat 'm zich doodvechten aan zijn front.
Je kunt nog met ons mee.

Lea: Cor is niets,
niet zonder mij.

Anna: Als iets goed rot is,
in je lichaam,
zo erg dat het stinken gaat,
moet je het eruit snijden.
Ook als je eraan bent gehecht.

Lea: Ik heb bloemen naast het graf geplant.

Anna: Alles is gedoemd hier dood te gaan.
Waarom nog zou je planten.

Lea: Luister, stil,
ze breken door de aarde,
ze breken door de aarde heen.

Anna: Is de bliksem in je kop geslagen?

Lea: Te vaak was ik alleen.

Anna: Ieder moet zijn leven,
op zijn eigen schouders dragen.

Lea: Van het mijne gaf ik veel aan jou.

Anna: Lea-

Lea: Vele levens droeg ik op mijn schouders,
en toen Lena kwam,
soms een te zwaar.

Anna: Ik verwijt jou niets.

Lea: Ik ben met veel besmeurd,
veel modder in mijn ogen,
vieze drek op mijn gezicht,
opdat jij schoon kon blijven,
opdat Lena schoon kon blijven,
opdat niemand aan jullie kwam.

Anna: Jij kon ons niet beschermen.

Lea: *huilt*

Anna: Nee niet janken nu,
niet weer vertroebelen die ogen,
nooit heb jij willen kijken,
nooit nog heb je willen zien.
Je mag mijn leugen die daar ligt,
de leugen die ik baarde,
in jouw tuin begraven.
Dan heb je iets om bij te knielen,
en te janken, elke dag.

Anna gaat naar boven. We zien hoe Anna en Lena hun koffers pakken. Cor komt binnen.

SCENE 22

Cor: God heeft mij verhoord,
ik ben leider geworden.
Ze kozen mij tot leider,
leider van het anti-Polenfront.

Lea: Ik ben bang,
ik ben zo bang,
het slaat zo hard in mijn gezicht.

Cor: Je hoeft niet bang te zijn,
we maken korte metten,
korte metten met die Polen.
De helft is naar ons overgelopen,
we zijn nu in de meerderheid.

Lea: Lena, Anna-

Cor: Blijf jij maar veilig binnen,
ik zal vechten voor ons twee,
dit is een mannenkwestie.
Eerst vernietig ik de lampionnen,
die zijn als doornen in mijn oog,
dan gaat het tentenkamp eraan.
Vannacht zal alles fel verlicht zijn,
vannacht wordt alles schoon gebrand.
Ik moet gaan nu Le,
ze wachten op hun leider,
niets zijn ze zonder mij.
God staat aan onze kant,
ik heb het altijd wel geweten.
Er is niets of niemand,
waar jij nog bang voor hoeft te zijn,
niets hebben wij te vrezen.

Weet Le, weet,
dat jij alles voor mij bent,
dat moet je goed onthouden.
Ik zal vechten in jouw naam!

Cor loopt weg, op heroïsche wijze.

SCENE 23

Anna en Lena komen naar beneden, koffers in de hand. Lea draait zich niet om, ook niet als Lena tegen haar praat.

Lena: De vissen.

Anna: Ze hebben te lang moeten wachten,
laat die vissen nu maar hier.

Lena: Maar-

Anna: We zullen nieuwe kopen.

Lena: *tegen de vissen*
Ik ben hier niet de baas.
Dag.

tegen Lea
Mam,
pas je op,
voor het onweer,
mam,
het gaat onweren, mam,
het gaat onweren,
vannacht.

Anna en Lena vertrekken. Lea pakt de viskom, ze klemt hem tegen haar borst. Dit moet zodanig gebeuren dat het publiek kan blijven denken dat ze elk moment nog achter Lena en Anna aan kan rennen. Cor komt binnen. Lea denkt dat Lena terug gekomen is, ze roept "Lena!" De vissenskom valt en breekt.

SCENE 24

Lea: Neem me Cor,
neem me,
troost me,
je moet me nu troosten nu.

Cor staat, geslagen met domheid, met Lena's jasje in zijn handen, het jasje gemaakt van de Hollandse vlag.

Cor: We hebben het gedaan Le,
we hebben het gedaan,
we hebben ze met alle kracht,
het dorp uitgejaagd.
Ze vluchten, ze rennen,
ze sloegen op de vlucht.
We hebben gestoken Le,
we hebben gestoken en gestoten,
in-uit, in-uit,
er heeft veel bloed gevloeid,
het gutste door de straten,
bloed.
Ik heb er een vermoord,
het was een vrouw,
het was een meisje,
het was een klein mooi meisje,
met mijn schoffel Le,
ik sloeg mijn schoffel, in haar borst.
Bloed op de witte jurk,
bloed spattend op een witte jurk.
Ik heb geschreeuwd Le,
ik schreeuwde,
ik schreeuwde door de straten,
ik heb geschreeuwd,
ik riep jouw naam.
Ik ben een man Le,
ik ben een man, ik ben een strijder.

We zien Anna verschijnen in de deuropening. Dode Lena ligt in haar armen.

DONKER